

Свети Гьорги убива ламята.

45.

Бавно

Сухо е лѣто хванало,
 Не било за презъ лѣтото, (2)
 Най било за три години.
 Вредъ се водата довърши,
 Току остана, остана
 Въвъ планината изворче,
 И него ламя вардеше;
 На день по трима изяда:
 На обѣдъ млада девойка,
 На пладне млада невѣста,
 Вечерьта млади юнака.
 И до царя е редъ дошло
 И царьтъ човѣкъ да даде.
 Царьтъ царици думаше:
 — „Кого на вода да пратимъ?
 Имаме деветъ синове,
 Една дъщеря Йордана.“
 — „Царю ле, господарю ле,
 И туй ли да те науча?
 Йордана и днесъ и утре
 Всѣкога людска отмѣна,
 Хайде Йордана да дадемъ.“
 Йордана на изворъ отиде,
 Тамъ свети Гьорги намери.
 Тя си сълзитѣ порони.
 Та му косата попари.
 Ламя изъ дупка излезе
 И си главата подаде.
 Като ламята, посѣгна,
 Той я съсъ мъждракъ прободѣ.